

Ulasan Buku (Book Review)

Emmanuel Karagiannis (2018). *The New Political Islam: Human Rights, Democracy and Justice*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press. 280 Halaman. [ISBN: 9780812249729]

Mohd Irwan Syazli Saidin* & Nadhrah Azrun**

The New Political Islam: Human Rights, Democracy and Justice merupakan karya ilmiah yang ditulis oleh Emmanuel Karagiannis pada tahun 2018. Beliau merupakan seorang pensyarah kanan dalam bidang politik Islam, radikalisasi dan terrorisme di Jabatan Pengajian Pertahanan, King's College London, United Kingdom. Buku ini mengandungi tiga bahagian utama iaitu bahagian pertama bertajuk *Islamist Activism and the Master Frame of Human Rights*, bahagian kedua berkenaan *Islamist Politics and the Master Frame of Democracy* dan bahagian ketiga tentang *Islamist Militancy and the Master Frame of Justice*. Setiap bahagian pula mengandungi dua bab perbincangan yang lebih khusus berdasarkan unit analisis dan kajian kes yang berbeza.

Dalam bahagian pengenalan, Karagiannis berhujah bahawa peningkatan idea-idea hak asasi manusia dengan dorongan globalisasi telah meningkatkan kecenderungan aktivis Islamis untuk menggunakan wacana hak asasi manusia bagi mempromosikan tujuan politik mereka. Penulis memperkenalkan istilah "glokalisasi" serta membahagikan umat Islam kepada tiga kumpulan khusus iaitu ahli politik, aktivis, dan militan serta mengaitkan idea ini dengan penjelasan bagaimana politik Islam baru telah dibentuk oleh setiap kumpulan. Terdapat tiga kerangka utama yang digunakan oleh setiap kumpulan dari generasi ketiga Islamis ini. Antaranya ialah ahli politik atau Islamo-demokrat menggunakan kerangka utama demokrasi. Sebagai contoh, idea ini berlaku di negara-negara seperti Turki, Mesir, dan Tunisia. Komponen utama bagi kerangka ini adalah kesaksamaan politik, pemerintahan majoriti, dan keabsahan politik. Bagi aktivis pula, kelompok ini menggunakan kerangka hak asasi manusia untuk menyesuaikan dan mengadaptasi retorik mereka dengan prinsip-prinsip yang berkembang di Barat seperti demokrasi, kesaksamaan, keadilan sosial dan penerimaan diversiti agama. Sebaliknya bagi militan, mereka dilihat lebih cenderung menggunakan kerangka utama keadilan yang merangkumi prinsip moral dan etika, kesetaraan manusia global, dan tanggungjawab untuk melindungi sesama makhluk.

Bab satu bertajuk *The Activism of European Converts* menganalisis aktivisme warga Eropah yang telah memeluk Islam dalam usaha mempromosikan agenda Islam di Barat. Menurut Karagiannis, masyarakat tempatan Eropah tertarik kepada Islam atas pelbagai faktor yang melibatkan pengalaman trauma peribadi serta rasa ingin tahu terhadap politik Islam dan penentangan yang berlaku di dunia Islam. Bab ini juga memfokuskan kepada organisasi yang dikendalikan oleh muallaf dan aktivis muallaf terkemuka di Eropah yang telah menyebarkan Islamisme di negara mereka. Antara organisasi yang dijadikan contoh adalah *Salafi-oriented Islamic Party* di Great Britain, *Salafi-leaning Finnish Islamic Party* di Finland dan *Spain's Islamic Association (Junta Islamica)* di Sepanyol. Walaupun para Islamis di Eropah dilihat memiliki latar belakang, orientasi, dan tujuan yang berbeza, namun mereka sepakat menggunakan kerangka utama hak asasi manusia untuk mendapatkan sokongan dan menyampaikan objektif mereka kepada masyarakat tempatan. Kelompok ini umumnya menggunakan perihal hak asasi manusia untuk mengkritik Barat berikutan tindakan terhadap warganya yang beragama Islam. Sebagai contoh, mereka lazimnya memfokuskan terhadap isu Islamofobia dan pencabulan hak kebebasan individu yang berlaku di negara-negara Barat dalam kalangan komuniti Muslim.

Seterusnya dalam bab dua berjudul *The Activism of Hizb ut-Tahrir*, Karagiannis mengkaji gerakan Islam terkemuka yang juga merupakan kumpulan transnasional Islamis terbesar dari segi geografi dan jaringan aktivisme antarabangsa iaitu *Hizb ut-Tahrir*. Gerakan ini dilihat beroperasi di kebanyakan negara di Asia Selatan (India, Pakistan dan Bangladesh) dan Asia Tenggara (Malaysia, Indonesia dan Filipina) selain turut berkembang di Timur Tengah dan Afrika Utara, China dan kawasan bekas jajahan

* Mohd Irwan Syazli Saidin (corresponding author) (PhD), Senior Lecturer, Centre for Research in History, Politics and International Affairs, Faculty of Social Sciences and Humanities, Universiti Kebangsaan Malaysia, Selangor, Malaysia. Email: irwansyazli@ukm.edu.my.

** Nadhrah Azrun, Centre for Research in History, Politics and International Affairs, Faculty of Social Sciences and Humanities, Universiti Kebangsaan Malaysia, Selangor, Malaysia. Email: A168684@siswa.ukm.edu.my.

Kesatuan Soviet pasca perang dunia kedua seperti Uzbekistan, Turkmenistan dan Tajikistan. Walaupun gerakan ini mendukung fahaman utopia iaitu untuk membangunkan semula sistem pemerintahan khalifah menyeluruh, ia tetap menghadapi pelbagai cabaran untuk mengembangkan fahaman mereka kepada dunia kontemporari yang rencam dengan pelbagai persekitaran dan budaya politik. Namun sehingga hari ini, gerakan ini hanya menganjurkan aktivisme politik tanpa melakukan kekerasan di mana-mana negara yang mereka beroperasi. Hizb ut-Tahrir tuurt dilihat menggunakan kerangka utama hak asasi manusia dengan membawa pesanan ringkas mengenai pelanggaran besar-besaran hak asasi manusia umat Islam di seluruh dunia dengan menjadikan Islamofobia, Xenofobia dan anti-Muslim sebagai isu utama.

Bab tiga iaitu *The Politics of Islamo-Democracy in Turkey, Egypt, and Tunisia* membincangkan mengenai parti-parti Islam yang telah memasuki proses demokrasi dan memperoleh kuasa melalui pilihan raya. Parti-parti ini menggunakan versi baru Islamisme yang menggabungkan pluralisme dengan nilai-nilai Islam, yang lebih dikenali sebagai Islamo-demokrasi. Demokrasi yang ditekankan bukanlah melibatkan penerimaan nilai-nilai liberal tetapi lebih terarah kepada agenda reformasi dan menekankan kebebasan penyertaan dalam pilihan raya dan pengiktirafan proses perlembagaan. Bab ini memberi tumpuan kepada tiga parti politik yang mendukung aliran ini. Sebagai contoh di Turki, parti AK berjaya menumbangkan pengaruh elit Kemalis dan telah berkuasa sebagai kerajaan selama hampir sedekad dengan dengan mendukung nilai Islam secara tidak terangan dan berperingkat. FJP di Mesir pula tidak seperti parti AK yang menyembunyikan orientasi dan visi Islamnya, dimana parti yang berakar umbi daripada gerakan Ikhwanul Muslimin ini secara jelas dan terbuka mengekspresikan pembawaan idea-idea Islamisme. Di Tunisia, parti Ennahda pimpinan Ghannouchi telah menjadi parti politik Islam pertama di Afrika Utara yang menyertai kabinet pemerintahan kerajaan pasca Arab Spring 2011 dengan penekanan terhadap tanggungjawab kolektif rakyat Tunisia dalam memelihara aspirasi 'revolusi' dan perlembagaan baru tanpa mengeneipkan nilai-nilai Islam yang telah bertapak lama di negar tersebut. Dalam bab empat bertajuk *The Politics of Electoral Salafism in Egypt and Tunisia* membincangkan mengenai gerakan dan parti berhaluan Salafisme yang terlibat dalam pilihan raya di Mesir dan Tunisia. Menurut Karagiannis, Parti Salafi merupakan sebuah parti yang cenderung mempunyai pandangan ultrakonservatif mengenai masalah sosial, namun mengecam sebarang penggunaan kekerasan. Parti ini menggunakan kerangka utama demokrasi iaitu dengan mengawasi dan menyemak imbangan parlimen dan perlembagaan untuk mendapatkan keabsahan dan peningkatan partisipasi politik. Walau bagaimanapun, penyertaan Salafi dalam politik sering berhadapan dengan cabaran melibatkan pendapat umum yang ragu akan dukungan demokrasi mereka. Antara parti yang dijadikan contoh adalah Parti *al-Nour* di Mesir dan *Reform Front* di Tunisia yang menganjurkan pelaksanaan undang-undang Syariah secara demokratik. Penyertaan Salafi dalam pilihan raya di kedua-dua negara dilihat menyumbang kepada kestabilan politik di beberapa daerah yang mempunyai majoriti besar Muslim dengan menawarkan alternatif kepada pendokong Islamisme dan parti berhaluan Islam.

Dalam bab lima *The Militancy of Shia Groups in Lebanon, Iraq, and Syria*, penulis mengkaji gerakan Militan Syiah di Lubnan, Syria, dan Iraq. Hizbullah dan Tentera Mahdi merupakan dua kumpulan terbesar yang memerangi militan Sunni di Timur Tengah. Kedua-dua kelompok ini menggambarkan diri mereka sebagai pembela kepada kekuatan Syiah. Hizbullah dilihat sebagai organisasi yang sentiasa berusaha mengimbangkan kedudukannya di peringkat global dan tempatan. Kumpulan ini turut terkait dalam penganjuran matlamat utopia iaitu untuk mewujudkan negara Islam global beracuan Syiah di Lubnan. Sebaliknya bagi Tentera Mahdi di Iraq dan Syria pula, ianya dibentuk untuk mempertahankan kepentingan Muqtada al-Sadr dan gerakan Sadrisme yang menentang Amerika, pihak berkuasa tempatan dan militan Sunni. Keseluruhannya, kedua-dua kumpulan bersenjata Syiah ini adalah refleksi kepada lambang glokalisasi di Timur Tengah. Mereka mengikuti versi Islamisme yang memiliki tuntutan global sambil mempromosikan identiti Syiah.

Menerusi bab yang terakhir, *The Militancy of Sunni Groups in Iraq and Syria*, Karagiannis mengkaji ketenteraan kumpulan Sunni di Syria dan Iraq. Dalam tempoh selepas peristiwa 11 September, militan Sunni dilihat semakin berkembang di Timur Tengah. Antaranya ialah Al-Nusra dan ISIS yang berusaha untuk menggulingkan rejim pro-Syiah di Syria dan Iraq. Walaupun mereka mempunyai sentimen anti-Syiah yang sama, namun dua kumpulan ini juga saling bersaing untuk mendapatkan kuasa, pengaruh dan logistik. Kedua-dua kumpulan ini jelasnya berfungsi sebagai glokalis Islam kerana mereka menggunakan kerangka utama keadilan. Dalam erti kata lain, militan Sunni ini berjaya mengadaptasi idea keadilan global dan menyesuaikan dengan keadaan tempatan. Mereka berusaha untuk

membangunkan pemerintahan berasaskan keadilan dan bagi mereka ianya hanya dapat dicapai melalui pelaksanaan agenda Islamisasi dan penerapan undang-undang Syariah. Kerangka utama keadilan juga digabungkan dengan norma tanggungjawab untuk melindungi masyarakat sebagai satu propaganda untuk membenarkan kempen mereka seperti yang berlaku di Syria dan Iraq pasca Arab Spring.

Sebagai kesimpulan, buku ini wajar diiktiraf sebagai antara karya terbaik yang pernah dihasilkan oleh Emmanuel Karagiannis. Dengan pengaplikasian teori “kerangka utama”, penulis berjaya menunjukkan bahawa penggunaan idea globalisasi di peringkat tempatan adalah relevan dan bertentangan dengan idea Barat mengenai politik Islam yang sering dilihat sebagai fenomena tradisional semata-mata. Buku ini mempunyai kekuatan eksplisit kerana membahaskan masalah langsung terhadap dunia Islam, iaitu peningkatan ketegangan politik dan pertembungan idealism diantara falsafah Barat dan Islam. Meskipun analisis penulis banyak disandarkan kepada kajian kes dan contoh-contoh parti di beberapa negara yang berbeza, masih terdapat ruang penambahbaikan dari aspek perbandingan pengaruh globalisasi terhadap perubahan ideologi Islam di negara dan benua yang berbeza selain daripada Timur Tengah dan Afrika Utara. Secara keseluruhan, buku ini wajar diberi perhatian dan diangkat sebagai bahan rujukan primer bagi aktivis politik, pembuat dasar, pemain politik, ahli akademik, pelajar dan masyarakat umum, khusus dalam mendalami kedinamikan perubahan yang berlaku dalam politik Islam kontemporari.

